

Determinació i lirisme

■ Isidre Estévez

Natures destrossades per l'home, amenaçades per l'home. Territoris que ploren, boscos que moren, platges ofegades. Els paisatges de Francesca Llopis estan sempre buits, solitaris, callats, però la presència humana és evident. Ho és perquè és l'home qui els ha fet malbé, qui els pot fer malbé. L'artista contempla aquesta destrucció i apunta, malgrat tot, a la recuperació que la natura fa possible, a la poesia de la vida que segueix endavant.

Els artistes del *land art* van intervenir en el paisatge seguint un concepte, una idea determinada. Llopis s'inspira en la natura, però no intervé sobre ella sinó sobre l'obra. L'artista fotografia la natura, en fa una serigrafia i la manipula amb pintura, amb objectes. A la mostra que aquest febrer es pot veure a la galeria N2 de Barcelona, Llopis mostra treballs inspirats en els boscos d'Islàndia i en les platges de la Costa de la Mort, aquell dramàtic territori on Galícia s'abandona a l'Atlàntic i on fa sis anys el *Prestige* va deixar anar la seva càrrega letal. A la Costa de la Mort Llopis troba l'escenari perfecte per expressar la seva admiració per una natura sempre més poderosa que l'home, per un territori que els humans destruïm sense controlar, sense entendre. En una obra veiem els guants blancs dels voluntaris, atrapats darrere del vidre. En la següent, els guants s'han tacat de negre. És l'home qui treballa per salvar la natura. És ell qui la mata.

Amb guants, amb paper, amb fil, Llopis juga en un terreny en què conflueixen la pintura, la serigrafia, la fotografia i els objectes. Quan pinta sembla no fer res: una simple

tela travessada per grans franges verticals que representen els arbres dels boscos d'Islàndia. Quan fa collage juga a manipular unes obres on els guants de plàstic creen volums, on els fils dibuixen estrelles, flors. Petits detalls d'un treball delicat i inquietant.

Centrada en un tema únic: la natura

La seva obra és curiosa, se centra en un únic tema -la natura-, però segueix diferents direccions plàstiques, les unes més encertades que les altres. Els seus boscos aconsegueixen crear atmosferes, teles simples i poderoses al davant de les quals ens sentim transportats a aquestes enormes extensions d'arbres en les quals l'home és un visitant intrús i insignificant. Algunes de les seves serigrafies, en canvi, tenen una força plàstica que no ha sabut convertir-se en poesia, una llàstima en una artista en l'obra de la qual es troben, a parts iguals, la determinació i el lirisme.

Llopis pensa l'art, per ella la idea és tan important com la plasmació. I això fa que el seu sigui un treball tan ric com, sovint, impenetrable, misteriós. Aquest misteri s'expressa millor en les peces més delicades. És en les seves obres més líriques on l'artista sembla trobar-se més segura i més lliure. Obres com *Fulles cauen*, de factura tan complexa com aparentment simple, treballs on conflueixen la sensibilitat i la força plàstica. I aquesta unió, la felicitat trobada del detall del gest delicat i l'impacte del gest decidit, és el millor valor de Llopis. *

Francesca Llopis

N2 Galeria
Enric Granados, 61
Barcelona
Fins al 7 de març

FRANCESCA LLOPIS

A 'Fulles cauen', Llopis reflexiona sobre la fragilitat d'un paisatge assetjat per l'home